

Afscheid

II

Wij zitten op een bank, de mist grijpt
ons bij de nek. Een bosduif zoekt de zon.

Haar ogen leggen mij in de luren,
leren mij dat kijken aanraken is.

Zij gelooft dat toeval orde is die wij
niet zien, de dag een onbegrepen nacht.

Herinneringen aan herinneringen
graven wij op als nieuwe vondsten.

Wanneer de dag zich terugtrekt
hangen resten hemel in haar grijze haar.